

LBRIS

We know
books

MICHAEL CONNELLY

Până la capăt

editura rao

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

Drumul spre arest

UNU

Marti, 9 februarie, 13.43

Ultima dată când am mâncat la Water Grill stăteam la masă cu un client care își omorâse soția și pe amantul ei cu sânge-rece și cu premeditare, împușcându-i pe amândoi în față. Mă angajase nu doar ca să-l apăr la proces, ci și ca să-l exonerez pe deplin și să-i reabilitez reputația în fața opiniei publice. De data asta, stăteam la masă cu un om cu care trebuia să fiu mai atent. Luam prânzul cu Gabriel Williams, procurorul districtual din Los Angeles.

Se întâmpla într-o după-amiază răcoroasă, în toiul iernii. Eram cu Williams și șeful lui de personal, omul lui de încredere – a se citi consilier politic – Joe Ridell. Masa fusese programată pentru ora 13.30, când majoritatea avocaților de la tribunal erau deja înapoi la CCB¹, iar procurorul nu putea fi văzut stând la taclale cu un membru al taberei adverse. Adică eu, Mickey Haller, apărătorul osândiților.

Restaurantul Water Grill era un loc draguț pentru un prânz în oraș. Mâncare bună și atmosferă plăcută, distanță convenabilă între mese pentru conversații private și o listă de vinuri greu de egalat de alte localuri centrale. Era acel gen de local unde îți păstrai sacoul pe tine și ospătarul îți așeza un șervet albastru în poală, ca să nu te deranjezi să ți-l așezi singur. Echipa procurorilor a comandat martini

¹ Criminal Courts Building – Clădirea Tribunalului Superior (n.tr.)

pe cheltuiala contribuabililor, iar eu am ales apa gratuită oferită de restaurant. Lui Williams i-au trebuit două înghițituri de gin și o măsline ca să ajungă la motivul pentru care ne ascundeam la vedere.

– Mickey, am o propunere pentru tine.

Am dat aprobator din cap. Știam deja de la Ridell, care mă sunase în dimineața aceea ca să stabilem întâlnirea. Confirmasem, apoi trecusem la telefon, încercând să obțin cât de multe informații posibile cu privire la propunerea respectivă. Nici măcar prima dintre fostele mele soții, care era angajata procurorului districtual, nu știa despre ce era vorba.

– Sunt ochi și urechi, am spus. Nu în fiecare zi se întâmplă să-ți faci o propunere însuși procurorul districtual. Știu că nu poate fi vorba de vreunul dintre clienții mei – nu ar avea de ce să beneficieze de interesul șefului mare. Și în clipa asta nu am prea multe cazuri. Sunt vremuri grele.

– Ei bine, ai dreptate, a spus Williams. Nu e vorba de niciun client al tău. Am un caz pe care aș vrea să-l preiei.

Am dat iar din cap. Acum înțelegeam. Toți îl urăsc pe avocatul apărării până când au nevoie de el. Nu știam dacă Williams avea copii, dar cred că aflase din sursele lui că nu luam cazuri cu minori. Așadar, bănuiam că trebuia să fie vorba de soția lui. Probabil șterpeliase ceva dintr-un magazin sau se urcase băută la volan, iar el încerca să țină totul ascuns.

– Cine a fost săltat? am întrebat.

Williams s-a uitat la Ridell și au zâmbit amândoi.

– Nu, nimic de genul ăsta, a zis Williams. Iată care e propunerea mea! Aș vrea să te angajez, Mickey. Vreau să lucrezi pentru procuratură.

Dintre toate ideile care îmi trecuseră prin cap de când vorbisem la telefon cu Ridell, la aceea de a deveni procuror nu mă gândisem. Eram membru purtător de legitimație în baroul de avocați ai apărării de peste douăzeci de ani. În tot acest timp, devenisem suspicios și

neîncrezător în privința procurorilor și a polițiștilor, poate nu în aceeași măsură în care nu aveam încredere în violatorii din Nickerson Gardens, dar în orice caz, suficient de mult încât să nu ajung să fac vreodată parte din echipa lor. Ei nu mă voiau, iar eu nu-i voiam pe ei, pur și simplu. Cu excepția fostei soții de care am pomenit și a unui frate vitreg, care era detectiv în cadrul poliției din Los Angeles, n-aș fi întors spatele niciunuia dintre ei. Mai ales lui Williams. El era mai întâi politician, apoi procuror. Asta îl făcea și mai periculos. Deși fusese procuror o perioadă scurtă la începutul carierei în justiție, petrecuse douăzeci de ani ca avocat pentru drepturile omului înainte să candideze independent la funcția de procuror districtual, obținând postul datorită unui resentiment general față de poliție și procuratură. Fusesem cât se poate de precaut la prânzul acesta elegant din clipa în care mi se așezase șervetul în poală.

– Să lucrez pentru dumneata? am întrebat. În calitate de ce?

– În calitate de procuror special. Însărcinat cu un singur caz. Vreau să te ocupi de cazul lui Jason Jessup.

M-am uitat lung la el. Credeam că o să încep să râd în hohote. Era un fel de glumă ticluită foarte inteligent. Pe urmă am înțeles că nu era cazul. Nu te duc ei la Water Grill doar ca să glumească.

– Vrei să fii procuror în cazul lui Jessup? Din câte am auzit, nu avem pentru ce să-l acuzăm. Cazul ăsta e ca o rață fără aripi. Nu mai ai ce-i face, doar s-o omori și s-o mănânci.

Williams a clătinat din cap într-un fel în care părea că vrea să se convingă mai mult pe el decât pe mine.

– Marțea viitoare e aniversarea crimei, a zis el. O să anunț că intenționăm să-l punem sub acuzare pe Jessup. Și vreau să fii lângă mine la conferința de presă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am uitat la ei. Mi-am petrecut o mare parte din viață uitându-mă prin sălile de judecată și încercând să îi citesc pe jurați, pe judecători, pe martori și pe procurori. Cred că am ajuns să mă pricep. Dar la masa asta nu

puteam să-i citesc pe Williams și pe aghiotantul lui, care stăteau la un metru de mine.

Jason Jessup era un ucigaș de copii condamnat, care petrecuse douăzeci și patru de ani în închisoare până cu o lună înainte, când Curtea Supremă din California desființase condamnarea și trimisese cazul înapoi către districtul Los Angeles, fie pentru o rejudecare, fie pentru respingerea tuturor acuzațiilor. Legea se dăduse după două decenii de lupte juridice, puse la cale în mare parte în celula lui Jessup, cu propriul stilou. Scriind apeluri, moțiuni, plângeri și orice fel de provocări legale pe care le putea cerceta, avocatul autointitulat nu reușise să facă vreun progres cu statul sau curțile federale, dar, într-un târziu, câștigase atenția unei organizații de avocați cunoscută sub numele de Proiectul de Justiție Genetică (PJG). Aceștia îi preluaseră cazul și cauza, obținând în cele din urmă un ordin de testare genetică a spermei găsite pe rochia fetei pentru strangularea căreia fusese condamnat.

Jessup fusese condamnat înainte ca proba ADN să fie folosită în procesele penale. Analiza făcută după atâția ani stabilise că sperma găsită pe rochie nu era a lui Jessup, ci provenea de la un individ necunoscut. Deși tribunalele menținuseră în mod repetat condamnarea lui Jessup, această informație nouă înclinase balanța în favoarea lui. Curtea Supremă citase descoperirile în urma analizei ADN, precum și alte inadvertențe în dosarele și probele de la proces, de aceea desființase cazul.

Cam atât știam despre cazul lui Jessup, iar informațiile erau în mare parte aflate din articolele de ziar și din bârfele de la tribunal. Deși nu citisem ordinul judecătoresc în întregime, citisem o parte în *Los Angeles Times* și știam că era o decizie usturătoare, un ecou al declarațiilor de nevinovăție îndelung susținute de Jessup, dar și al proastei administrări a cazului de către poliție și procurori. Ca avocat al apărării, nu pot să spun că nu mă bucuram să văd procuratura dată peste cap din cauza hotărârii. Să spunem că era o bucurie

răutăcioasă a celui defavorizat. Nu avea nicio importanță că nu era cazul meu sau că regimul actual de la procuratură nu avea nimic de-a face cu acest caz din 1986; în tabăra apărării sunt atât de puține victorii, încât se simte mereu o bucurie comună pentru succesul altora și pentru înfrângerea sistemului.

Hotărârea Curții Supreme fusese anunțată cu o săptămână înainte, dând startul unei perioade de șaizeci de zile în care procurorul districtual trebuia să repună pe rol cazul lui Jessup sau să renunțe la acuzații. Se părea că nu trecuse nici măcar o zi de la hotărâre în care Jessup să nu fi fost dat la știri. Acorda nenumărate interviuri prin telefon și în persoană din închisoarea San Quentin, susținându-și nevinovăția și înțepându-i pe polițiștii și pe procurorii care îl băgaseră acolo. În necazul lui, câștigase sprijinul mai multor celebrități de la Hollywood și al unor sportivi profesioniști și făcuse deja o plângere civilă împotriva municipiului și a districtului, cerând milioane de dolari drept despăgubire pentru anii în care fusese încarcerat pe nedrept. În aceste vremuri de vârtejuri mediatice, dispunea de un forum nesfârșit, pe care îl folosea ca să se ridice la statutul de erou al poporului. Când avea să iasă în sfârșit din închisoare, avea să fie și el o celebritate.

Știind atât de puține detalii despre caz, aveam impresia că era un om nevinovat care fusese supus timp de un sfert de secol unei torturi și care merita să obțină cât putea de pe urma experienței. Cu toate astea, știam destule ca să înțeleg că, din moment ce probele ADN erau în favoarea lui Jessup, cazul era ca și pierdut și că ideea de a-l rejudeca părea un exercițiu de masochism politic care nu prea avea cum să le aparțină lui Williams și lui Ridell.

Asta dacă nu cumva...

– Ce știți voi și eu nu știu? am întrebat. Și ce nu știe *Los Angeles Times*?

Williams a zâmbit îngâmfat și s-a aplecat peste masă ca să-mi răspundă.

– Tot ce a stabilit Jessup, cu ajutorul PJG-ului, e că ADN-ul lui nu era pe rochia fetei, a zis el. Ca solicitant, nu avea cum să stabilească și de la cine provenea proba.

– Așa că ai verificat-o în baza de date.

Williams a încuviințat din cap.

– Așa am făcut. Și am găsit ceva.

Nu a mai zis nimic în plus.

– Ei bine, cine era?

– Nu-ți dezvălui acest lucru decât dacă te ocupi de caz. Altfel, trebuie să rămână confidențial. Dar îți spun că informațiile noastre vor duce la o tactică procesuală care să neutralizeze chestiunea ADN-ului, lăsând restul cazului și al probelor relativ intacte. Nu a fost nevoie de ADN ca să-l condamnăm prima dată. Nu avem nevoie de ADN nici acum. La fel ca în 1986, credem că Jessup e vinovat de crimă și nu mi-aș face datoria dacă nu aș încerca să-l pun sub acuzare, indiferent de șansele de condamnare, de posibilul impact politic negativ și de percepția publicului cu privire la caz.

Vorbea de parcă se uita la camerele de luat vederi, nu la mine.

– Atunci de ce nu-l pui dumneata sub acuzare? l-am întrebat. De ce apelezi la mine? Ai trei sute de avocați capabili care lucrează pentru procuratură. Știu pe unul pe care îl ții blocat în biroul din Van Nuys și care ar accepta cazul cât ai clipi. De ce vii la mine?

– Pentru că acuzarea nu poate veni din partea procuraturii. Sunt sigur că ai citit sau ai auzit declarațiile. E o pată pe cazul ăsta și nu contează că nu mai există niciun avocat angajat la mine care să fi lucrat pe atunci. Oricum trebuie să aduc pe cineva din afară, un independent care să meagă la tribunal. Cineva...

– Pentru asta există procurorul general, am zis eu. Dacă ai nevoie de un om din afară, mergi la el!

Acum îi scoteam ochii și o știam toți trei. Era imposibil ca Gabriel Williams să îi ceară procurorului general să preia cazul. Ar fi încălcat linia subțire ca de lamă a politicii. Postul de procuror

general reprezenta o funcție obținută prin alegeri în California și toți experții în politică din oraș o considerau următoarea oprire a lui Williams în drumul său spre funcția de guvernator sau spre altă poziție politică avantajoasă. Ultimul lucru pe care voia Williams să-l facă era să dea un caz care putea fi folosit împotriva lui pe mâna unui potențial adversar politic, indiferent cât de bătrân era acesta. În politică, în sala de judecată și în viață, nu-i dai adversarului bâta pe care o poate folosi mai târziu împotriva ta.

– Nu mergem cu asta la procurorul general, a zis Williams pe un ton indiferent. De asta te vreau pe tine, Mickey. Ești un avocat al apărării bine-cunoscut și respectat. Cred că publicul ar avea încredere că poți fi imparțial în această chestiune și, de aceea, o să creadă și o să accepte condamnarea pe care o poți obține în acest caz.

În timp ce mă uitam la Williams, a apărut un ospătar să ne ia comanda. Fără să-și ia ochii de la mine, Williams i-a spus să plece.

– Nu prea am fost atent la toate astea, i-am spus. Cine e avocatul lui Jessup? Mi-ar fi greu să lupt contra unui coleg pe care să îl cunosc bine.

– Deocamdată nu are decât avocatul din partea PJG-ului și unul pentru litigii civile. Nu și-a angajat un avocat al apărării pentru că se așteaptă să renunțăm la toată chestiunea.

Am dat din cap, încă un obstacol fusese înlăturat.

– Dar îl așteaptă o surpriză, a spus Williams. O să-l aducem aici și o să rejudecăm procesul. El a făcut-o, Mickey, asta-i tot ce trebuie să știi. Fetița aceea e moartă și asta e de ajuns pentru orice procuror. Acceptă cazul! Fă ceva pentru comunitate și pentru tine însuși! Cine știe, s-ar putea chiar să-ți placă și să vrei să rămâi la noi?! Dacă ar fi așa, nouă ne-ar surâde posibilitatea asta.

Am coborât ochii spre fața de masă, gândindu-mă la ultimele lui cuvinte. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o pe fiica mea în sala de judecată, văzându-mă pledând pentru stat în loc să pledez pentru acuzați. Williams vorbea mai departe, fără să-și dea seama că luasem deja o decizie.

– Evident, nu-ți pot plăti cât iei tu de obicei, dar dacă accepți, nu cred că o faci pentru bani. Pot să-ți ofer un birou și o secretară. Pot să-ți ofer tot sprijinul și expertiza legală. Cel mai bun din...

– Nu vreau să am birou la procuratură. Aș vrea să rămân independent de voi. Trebuie să rămân complet autonom. Și fără să mai luăm prânzul. Facem anunțul, după care mă lași în pace. Eu decid cum să instrumentez cazul.

– Bine. Folosește-ți propriul birou, numai să nu păstrezi probe acolo. Și, evident, poți să iei propriile decizii.

– Și dacă fac asta, vreau să îmi aleg singur avocatul secund și detectivul de la poliția din Los Angeles. Oameni în care să pot avea încredere.

– Vrei ca al doilea avocat să fie din biroul nostru sau de la firma ta?

– O să am nevoie de cineva din interior.

– Presupun că vorbim despre fosta ta soție.

– Așa e. Dacă e de acord. Și dacă reușim cumva să obținem o condamnare, o aduceți de la Van Nuys aici, în centru, la Infracțiuni Grave, unde îi e locul.

– E mai ușor de zis decât...

– Asta e înțelegerea. Ori o accepți, ori nu.

Williams s-a uitat la Ridell și l-am văzut pe presupusul aghiotant făcând un semn aprobator din cap, aproape imperceptibil.

– În regulă, a spus Williams, întorcându-se spre mine. Atunci cred că o să accept. Dacă tu câștigi, ea vine aici. Batem palma!

S-a întins peste masă și am dat mâna cu el. El zâmbea, eu nu.

– Mickey Haller din partea statului, a zis el. Sună frumos.

Din partea statului. Ar fi trebuit să mă simt bine. Ar fi trebuit să mă simt ca și cum făceam parte din ceva nobil și drept. Dar nu aveam decât un sentiment urât că depășisem o limită în interiorul meu.

– Minunat, am spus.

DOI

Vineri, 12 februarie, 10.00

Harry Bosch se apropie de recepția procuraturii de la etajul optsprezece al sediului CCB. Își dădu numele și spuse că avea o întâlnire programată pentru ora zece cu procurorul districtual Gabriel Williams.

– De fapt, întâlnirea dumneavoastră are loc în sala de ședințe A, spuse recepționista după ce verifică ecranul computerului din fața ei. Intrați pe ușa aceea, faceți la dreapta și mergeți până în capătul holului. Faceți din nou la dreapta și sala de ședințe A este pe stânga. Este scris pe ușă. Ei vă așteaptă.

Ușa de pe peretele cu lambriuri de lemn din spatele ei se dădu la o parte cu un bâzâit și Bosch trecu înainte, întrebându-se cine erau ei, cei care îl așteptau. De când primise solicitarea din partea secretarei procurorului districtual cu o zi înainte, Bosch nu reușise să afle despre ce era vorba. Era de așteptat ca procuratura să-și păstreze secretele, dar, de obicei, tot se mai scurgea câte o informație. Până în acel moment nici nu știuse dacă urma să se vadă cu mai mult de o persoană.

Urmând drumul indicat, Bosch ajunse în dreptul ușii pe care scria SALA DE ȘEDINȚE A, bătut o dată și auzi un glas de femeie spunând: „Poftiți“.